

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. A., narozený X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X
právně zastoupený Mgr. Lucií Petránkovou, advokátkou, sídlem
Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 4. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j.
OAM-62/LE-BA05-VL14-PS-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 30. 3. 2022 se žalobce dostavil do budovy Policie České republiky, Krajského ředitelství police Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno (dále jen OPKPE Kladno) s žádostí o vízum, neboť bylo rozhodnuto o žalobě, kterou podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění (ze dne 12. 8. 2021, č. j. KRPS-247543/CJ-2020-010035). Žalobce byl následně zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem správního vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že byl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

povinen vycestovat z území členských států Evropské unie do 17. 3. 2022; žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob a Schengenském informacím systému. Poté dne 7. 4. 2022 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 8. 4. 2022, č. j. OAM-62/LE-BA05-VL14-PS-2022 dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) do 26. 7. 2022.

II.

Žaloba

2. V žalobě vyjádřil žalobce nesouhlas s tvrzením žalovaného týkajícím se vyhýbání se správním orgánům a nelegálnosti pobytu od počátku jeho přítomnosti na území ČR. Argument žalovaného týkající se toho, že měl žalobce o azyl požádat dříve, považoval žalobce za lichý a nelogický, neboť byl na území ČR legálně, kdy měl dlouhodobý pobyt. Žalobce měl také za to, že nebyly naplněny důvody jeho zajištění, když žalovaný pouze mechanicky, bez konkrétních skutečností zaujal názor, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, aniž by zohlednil specifika daného případu. Žalobce uvedl, že ohledně zajištění je třeba brát v potaz i to, že je žalobce žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce má na území ČR zázemí, řádně se vždy dostavoval, vždy byl kontaktní, snadno zastižitelný. Žalobce měl dále za to, že žalovaný se nikterak nezabýval a neodůvodnil skutečnost, že neexistuje reálný předpoklad vyhoštění stěžovatele ve smyslu čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **návratová směrnice**), popřípadě čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen **Úmluva**). Pokud tedy navrácení či vyhoštění cizince není z jakéhokoli důvodu možné, stává se zbavení svobody svévolným a musí být ukončeno. Žalobce dále uvedl, že má za to, že žalovaný se náležitě nevypořádal s důvody zajištění. Žalobce také konstatoval, že k omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu může dojít pouze v případech, kdy buď *„nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, nebo se žadatel prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti“*, nebo *„je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek“*. Žádná z těchto podmínek u žalobce splněna nebyla. Pokud se žalovaný domníval, že žádost o mezinárodní ochranu je podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, bylo nutné, aby svou úvahu náležitě a přesvědčivě zdůvodnil, kdy měl vzít v úvahu všechny objektivní skutečnosti a v rozhodnutí se s nimi vypořádat; to se v daném případě nestalo. Žalobce přicestoval na území ČR legálně, na území ČR se zdržoval legálně, po celou dobu probíhalo řízení, žalobce se sám dostavil na PČR. Navíc žalovaný nikterak ve svém rozhodnutí neposuzoval potencialitu správního vyhoštění, tak jak to požaduje NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 15. 5. 2022 žalovaný nesouhlasil s žalobou a byl i nadále toho přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy dovedly. Žalovaný dle svého názoru v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rovněž zopakoval, že dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkačského rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do zahraničí, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve. Vzhledem k tomu, že žalobce během podání vysvětlení 30. 3. 2022 odmítl vypovídat, vycházel žalovaný mimo jiné i z protokolu o jeho výsledku ze dne 5. 10. 2020 sepsaného v rámci řízení o správním vyhoštění pod č. j. KRPS-247543-64/ČJ-2020-0100335. Dále žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval do ČR v lednu 2017 na základě povoleného pobytu za účelem zaměstnání s platností do 30. 11. 2018. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2019, č. j. KRPA-127133-13/ČJ2019-000022-50, které nabylo právní moci 28. 3. 2019, mu byla uložena povinnost území ČR opustit, přičemž tak neučinil; dále bylo žalobci dne 12. 8. 2021 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo následně potvrzeno příslušným odvolacím orgánem, a dále Krajským soudem v Praze, žalobce však opět ve stanovené lhůtě z ČR nevycestoval. Žalovaný dále uvedl, že žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob a Schengenském informačním systému a rovněž vykonával na území ČR nelegální pracovní aktivity, tedy kromě pobytových pravidel nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců v ČR. Dále se nezdržuje na jím uvedené adrese. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo učinit tak před jeho zadržením a umístěním do ZZC, naopak z jeho výpovědi je zcela zřejmé, že do ČR přicestoval již v lednu 2017, a to za prací, a že pokud by nedošlo k jeho zajištění Policií ČR, sám by tento krok nikdy neučinil. V případě žalobce považoval žalovaný za nepochybné, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zadržení policií stala reálnou. Žalovaný byl také přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zadržením Policií ČR a zajištěním v ZZC, a to po 5 letech pobytu v ČR. Žalovaný dále dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do vlasti nic nehrozí a že mu v tom nebrání žádná překážka. S ohledem na výše uvedené měl žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat již dříve. Z jeho postupu bylo zároveň dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. V souvislosti s tvrzením žalobce, že námitka žalovaného, že měl o azyl požádat již dříve, je zcela lichá, neboť v ČR pobýval legálně, a proto bylo podání žádosti nelogické, odkázal žalovaný na rozsudky NSS č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

4. Ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2022 žalovaný uvedl, že žalobce žalobu, jež je předmětem tohoto řízení, doplnil podáním ze dne 12. 5. 2022, v němž uvedl, že neztotožnil-li se soud s jeho názorem, pak navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí změněno tak, aby byl umístěn v pobytovém středisku a odkázal na blíže neupřesněnou zprávu odborného pracovního orgánu Rady vlády pro lidská práva Výboru pro práva cizinců, dle které jsou v zařízení, v němž se žalobce nachází, nevyhovující podmínky. Žalobce dále uvedl, že má za to, že by měl mít nárok na mírnější režim, neboť je žadatelem o mezinárodní ochranu a v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření dle zákona o azylu, konkrétně umístění do pobytového střediska. K tomu žalovaný uvedl, že setrvává na svém závěru, že mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z ČR, by bylo zcela nedostačující a neúčinné, a bylo proto na místě přistoupit k zajištění žalobce a jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. K žalobcem tvrzené situaci v ZZC Balková žalovaný uvedl, že právní zástupkyně žalobce cituje zprávu, již nelze identifikovat a v důsledku toho nelze ani ověřit její autentičnost a takový podklad proto nemůže sloužit jako důkaz v řízení. Nicméně žalovaný k tomuto uvedl, že v roce 2019 proběhly v ČR v rámci kontrolního mechanismu Evropské komise tzv. schengenské evaluace směřující ke kontrole, zda jsou splněny podmínky setrvání v schengenském prostoru. Kontrolní tým navštívil rovněž ZZC Balková se závěrem, že standardy v tomto detenčním zařízení byly zhodnoceny jako souladné s právem EU a byla doporučena konkrétní opatření k dalšímu zlepšení těchto podmínek. Na jejich základě došlo následně v tomto zařízení k mnoha úpravám vedoucím ke zlepšení materiálních podmínek v zařízení a zlepšení informovanosti cizinců a byla zahájena investiční akce ke zprovoznění vlastního stravovacího provozu.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2017 na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností do 30. 11. 2018. Dne 27. 3. 2019 bylo jmenovanému Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort hl. m. Prahy vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-127133-13/ČJ-2019-000022-50 (nabytí právní moci dne 2. 4. 2019, vykonatelnost 28. 3. 2019), kterým mu byla uložena povinnost opustit území ČR dle ustanovení § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 40 dnů. Žalobce tuto povinnost nesplnil. Dne 5. 10. 2020 bylo OPKPE Kladno s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť minimálně od 5. 4. 2020 do 5. 10. 2020 tento pobýval na území ČR bez platného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

oprávnění k pobytu. V ČR žalobce dle svého tvrzení trvale pobývá na adrese Kyjevská 2908, Kladno (tato skutečnost však byla v průběhu řízení o správním vyhoštění vyvrácena). V případě návratu do vlasti cizinci dle jeho slov nic nehrozí, žádná překážka mu nebrání a financemi disponuje. Řízení o správním vyhoštění bylo vedeno pod sp. zn. KRPS-247543/CJ-2020-010035, a dne 12. 8. 2021 bylo ve věci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 18 měsíců, přičemž lhůta k vycestování byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (dále jen rozhodnutí o správním vyhoštění). Cizinec podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, přičemž toto bylo rozhodnutím odvolacího správního orgánu dne 9. 12. 2021 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění bylo potvrzeno (rozhodnutí odvolacího správního orgánu nabylo právní moci dne 15. 12. 2021). Cizinec dále dne 21. 12. 2021 podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, přičemž dne 17. 2. 2022 vydal Krajský soud v Praze rozsudek, kterým byla žaloba dotyčného zamítnuta (rozsudek nabyl právní moci dne 18. 2. 2022). Žalobce byl tudíž povinen vycestovat z území členských států Evropské unie do 17. 3. 2022. Dne 30. 3. 2022 se do budovy OPKPE Kladno dostavil žalobce, který uvedl, že chce vízum, neboť bylo rozhodnuto o žalobě, kterou podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění. S žalobcem byl dne 30. 3. 2022 sepsán protokol o podání vysvětlení, kdy žalobce na kladené otázky policejního orgánu odmítl odpovídat.

9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
12. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce proto zajistil, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na stranách 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména to, že žalobce již dvakrát nesplnil zákonem uloženou povinnost vycestovat, když nerespektoval jednak mu uloženou povinnost opustit území ČR ze dne 27. 3. 2019 a jednak uložené správní vyhoštění ze dne 12. 8. 2021; dále vědomý neoprávněný pobyt na území ČR bez povolení k pobytu; výkon nelegální pracovní aktivity na území ČR v rozporu s pravidly pro zaměstnávání cizinců na území ČR; faktické nezdržování na uváděné adrese. Z uvedeného žalovaný správně usuzoval, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu legálního i nelegálního pobytu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. Žalobce se na území ČR nachází od roku 2017, přičemž od roku 2019 bylo jeho další setrvání na území ČR nejisté. Za této situace se jeví jako zcela logické, aby žalobce ihned po zjištění azylově relevantních skutečností požádal o udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Argument, že za situace, kdy žalobci svědčilo jiné pobytové oprávnění, bylo podání žádosti zbytečné, se jeví, s ohledem na expirační povahu žalobcem získaných pobytových oprávnění, jako spoléhání na to, že nebude nutné k žádosti o mezinárodní ochranu přistoupit. Takový přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Současně soud podotýká, že v případě žalobce, který byl v poměrně častém styku se správními orgány ČR po dobu několika let, je podivuhodné, že se rozhodl podat žádost až za situace, kdy se realizace jemu uloženého správního vyhoštění stala velmi reálnou. Nelze ani přehlédnout, že žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu, se dostavil do budovy OPKPE Kladno s žádostí nikoliv o mezinárodní ochranu, nýbrž s žádostí o vízum, kdy odmítl podat vysvětlení. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

13. S tvrzením žalobce ohledně irelevantnosti doby podání žádosti se soud neztotožnil. Ačkoliv nelze uvažovat o účelovosti podané žádosti ryze na základě doby jejího podání, je soud i nadále toho názoru, že nic nebrání tomu, aby za individuálních okolností mohla taková skutečnost být vykládána jako vodítko udávající směr pro úvahy a následné závěry o účelovosti takového jednání. V daném případě, kdy žalobce podal žádost za daných okolností (vyhoštění, zajištění, nelegální pobyt na území ČR atd.), pak považuje soud výklad této skutečnosti ze strany žalovaného za přiléhavý situaci.
14. Dále žalobce rozporoval tvrzení žalovaného stran i.) délky nelegálního pobytu na území ČR a ii.) vyhýbání se správním orgánům. Uvedená tvrzení neshledal soud pravdivá či důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nikde o nelegálnosti pobytu žalobce v celé délce jeho přítomnosti na území ČR nehovoří, nýbrž bere v potaz již prokázané, tj. že žalobce opakovaně nesplnil jemu uloženou povinnost opustit území, čímž se dopustil porušení zákona upravujícího pobyt cizinců na území ČR. Současně žalovaný ani netvrdil,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že se žalovaný v minulosti vyhýbal správním orgánům, nýbrž tuto eventualitu jako důvod pro zajištění, stejně jako pro vyloučení aplikace zvláštních opatření, předpokládal do budoucna, neboť dosavadní chování žalobce (nerespektování uložených povinností dle zákona o pobytu cizinců) nevylučuje, že by nyní, kdy je žalobce v obtížné situaci, se nepokusil přetrhat kontakt se správními orgány a skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování rozhodnutí o uložení správním vyhoštění. Výtky žalobce v tomto směru shledal soud lichými.

15. K tvrzené absenci zvážení předpokladu uskutečnitelnosti realizace uloženého správního vyhoštění konstatuje soud následující. Ačkoliv se žalovaný touto skutečností v napadeném rozhodnutí nezabýval nikterak do podrobností, považuje soud napadené rozhodnutí i přes to za souladné se zákonem. Důvod pro tento závěr spatřuje soud především ve skutečnosti, že žalovaný při svém rozhodování o zajištění žalobce vzal v potaz tu skutečnost, že v případě žalobce existuje pravomocné rozhodnutí o uložení správním vyhoštění, které bylo dále potvrzeno i v řízení o žalobě před Městským soudem v Praze, jehož rozsudek nabyt právní moci dne 18. 2. 2022. Současně žalovaný poukázal na to, že země původu žalobce je zařazena na seznamu bezpečných zemí původu dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a zákon o dočasné ochraně cizinců, kdy tak není obecně dán žádný předpoklad k obavám z návratu do země původu. Obdobné závěry čerpal žalovaný i z protokolu o výsledku ze dne 5. 10. 2020 sepsaného v rámci řízení o správním vyhoštění (sp. zn. KRPS-247543-64/ČJ-2020-0100335). Jelikož žalobce dne 30. 3. 2022 odmítl podat vysvětlení, nebylo možné ani přihlédnout k aktuálně tvrzeným překážkám vycestování. Z uvedených důvodů poté žalovaný správně považoval uložené správní vyhoštění za realizovatelné, neboť mu nebyly známy žádné překážky v jeho realizaci.
16. Současně v souvislostech s výše uvedeným neshledal soud v daném případě ani porušení čl. 15 odst. 4 návratové směrnice či čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť jak bylo uvedeno, v případě žalobce bylo rozhodnutí o zajištění vydáno v době, kdy nebyly pochybnosti o realizovatelnosti žalobci uloženého správního vyhoštění, které nabylo právní moci 15. 12. 2021 a následně bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze. Jelikož byly splněny veškeré předpoklady k realizaci správního vyhoštění, je soud toho názoru, že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu se zákony ČR, stejně jako s mezinárodním právem.
17. Co se týká údajného doplnění žaloby ze dne 12. 5. 2022, na něž žalovaný reagoval ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2022, toto soudu nebylo doručeno a soud se o něm dozvěděl až z tohoto vyjádření. Soud se k němu, resp. k v něm nově tvrzeným žalobním bodům, rozhodl nepřihlížet. Důvodem je skutečnost, že lhůta žalobce pro doplnění žaloby končila dnem 12. 5. 2022, přičemž pouze v této lhůtě mohl žalobce v souladu s § 71 odst. 2 s.ř.s. doplnit žalobu o nové žalobní body. Dle § 40 odst. 4 s.ř.s. *„Lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“* K tomu soud dále uvádí, že zákon obecně připouští, že podání je učiněno včas i tehdy, bylo-li ve stanovené lhůtě doručeno orgánu, který má povinnost doručit podání soudu. V minulosti byla dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lhůta pro podání žaloby zachována, byla-li ve stanovené lhůtě žaloba podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. S účinností od 1. 1. 2012 byla tato úprava změněna. Pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účastník řízení učiní podání u správního orgánu nebo jiného soudu (s výjimkou podání učiněného u soudu nadřízeného či soudu, jenž věc projednával v I. stupni), není z hlediska časových účinků podání rozhodující, kdy bylo podání zasláno či doručeno správnímu orgánu či nepříslušnému soudu, určující je, kdy správní orgán, popř. nepříslušný soud doručil podání příslušnému soudu. Prodlevy spojené s předáním podání mezi správním orgánem a soudem nebo mezi soudy jdou na vrub podatele. Současně § 46a odst. 7 zákona o azylu upravuje možnost podat žalobu prostřednictvím Ministerstva vnitra, avšak tato možnost se vztahuje toliko k podání žaloby jako prvního úkonu v řízení, nikoliv k jakýmkoliv dalším úkonům či podáním. Vyjma žaloby již Ministerstvo vnitra tedy nadále nevystupuje v soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí zajištění dle zákona o azylu, jako prostředek k zachování lhůt pro podání učiněná na jeho adresu. Jelikož žalobce adresoval své doplnění žaloby žalovanému správnímu orgánu, namísto zdejšímu soudu, ač si byl vědom, že řízení o žalobě probíhá právě u zdejšího soudu, neboť na jeho adresu byla adresována i samotná žaloba, považuje soud doplnění žaloby za opožděné, resp. po lhůtě zákonem stanovené a z tohoto důvodu k němu nepřihlížel.

18. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. 5. 2022

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.